

na svet pošilja. Zato tudi „Novicam“ ni mar ne za umirajočo stranko ustavovercev kranjskih in ne za njih „organ“. Zadnji list pa je nekaj na svet spravil, kar je z „Novicami“ v dotiki, ker tudi one so objavile enketno obravnavo o zadevah podkovske in živinozdravske šole ljubljanske, in kar pojasnila potrebuje. Ko je omenjeni 13. „Wochenbl.“ list po svoji navadi skoro na celih prvih 2 stranéh „obdelal“ ubozega grofa Taaffeja, češ, da „dozdaj domovinsko upravičeno nemštvo interesantnim slovanskim narodičem na ljubo na stran potiskuje, je potem na 3. strani izlil svoj žolč nad našim deželnim predsednikom g. Winklerjem zato, ker se „uradna „Laib. Zeitung“ (das Amtsblatt) drzne zagovarjati ne le politiko grofa Taaffeja in njegovega slovenskega dežel. predsednika, ampak tudi zagovarjati privatno osebo — Windischgrätzovo!“ Ko je „Wochenblatt“ grofa Taaffeja in predsednika Winklerja „als stehende Rubriken“ svojega lista po svoji ustavovercem lastni brutalni metodi obdelal, prestopi na „lokalna naznanila“ in med temi pride obravnavati enketne komisije o podkovski in živinozdravski ljubljanski šoli na vrsto. To poročilo kar začne z lažjó, da je tej komisiji predsedoval deželni predsednik Winkler, ko je vendar vsem pričujočim znano, da na predlog zastopnika deželne vlade pl. Fladunga je bil za predsednika komisiji izvoljen g. baron Wurzbach, družbe kmetijske predsednik. Gospod deželni predsednik je bil le kot gost pričujoč, da se je iz nadrobnih obravnav sam informiral o stanju te šole, o kateri ministerstvo kmetijstva po poti deželne vlade želi temeljitega izveštja. Po tej krivi objavi pa gospodine Korel Kanschegg ali njegov inspirator začne sumiti 30letno žrtvovalno delavnost dr. Bleiweisa na tej šoli, in ker je „Slov. Narod“ poročal, da dr. Bleiweis, ki 30 let brezplačno deluje na tej šoli, tudi vprihodnje ne zahteva nobene remuneracije, pregrizne „Wochenblatt“ resnično poročilo „Slov. Naroda“, ter pravi, da ministerstvo kmetijstva uže 4 leta daje podkovski šoli 500 gold. državne subvencije, in da je gotovo, da iz te subvencije, ker v „Naznanilih“ družbe kmetijske nič ni rečeno, kako se ta podpora razdeljuje učeniku podkovstva in drugim učenikom te šole, tudi dr. Bleiweis plačilo vleče (honoriren lässt). Ko bi bil „Wochenblattov“ poročevalec bral račun o razdelitvi ministerske subvencije v poročilu družbinem od leta 1879., videl bi bil, da iz državnega doneska onih 500 gold. dobiva učenik podkovstva gosp. Šlegel 300 gold., učenik botanike prof. Kanschegg za trud polletnega nauka 50 gld., dr. Bleiweisu, vodji šole in učeniku 6 različnih nauk, ki trajajo celo šolsko leto, se za stroške vodstvene pisarnice in za voz, v katerem se celo leto vselej vozi v šolo na spodnje Poljane, skupno daje 150 gold. odškodnine. Ko bi se mu ti stroški ne povrnili, bi dr. Bleiweis, ki ni več mladih nog, vrhu tega, da se uže 30 let ukvarja s pisarijami, ki jih prizadeva živinozdravnišnica, in pa z učenjem celoletnim, moral še iz lastnega denarja papir, tinto, peresa in vse druge pisarniške potrebščine oskrbovati, za vožnino v šolo in nazaj pa vsakrat še 50 kr. iz lastnega žepa plačevati. To bi bil davek dr. Bleiweisu, da vrhu tega, da brezplačno 30 let opravlja opravila vodstva in učenja, bi si še sam voz plačeval, ki ga v šolo vozi! Da si ustavoverski koteriji ljubljanski celó nemogoče zdi, da bi se kdo za blagor domovine tako žrtvoval, prav radi verjamemo, vsaj ta koterija ima srce le za svoj in svojih patronov žep, za korist in čast naše domovine pa se nikoli ne briga. — „Novice“ nimajo s tem pojasnilom družega namena, kakor to, da kažejo

neprestano trojno nakano vsacega lista ljubljanske koterije ustavaške: napadati ministra Taaffeja, deželnega predsednika Winklerja in pa rodoljube domače.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Državni zbor je sklican na 30. dne tega meseca.

— „Parteitag“ nemčurskih liberalcev v nedeljo je žalosten konec vzel v kljub silnemu bobnanju, s katerim so nemčurji klicali svoje privržence v skupščino. Dunajčanje se niso brigali za bombastične sklice. „Vindobona loquata est!“ — in minister Taaffe more zdaj prav mirno spati. „Parteitagova“ resolucija se glasi: „Nemški narod“ je v vseh krajih Avstrije zelo vznemirjen vsled tega, ker Taaffejeva vlada dela zoper nemštvo, zatorej treba, da se Nemci združijo na odločni odboj vsega, kar jim je protivno.“

— 27. t. m. bode 100 let, kar je cesar Jožef II. vladarstvo nastopil. On je v našem cesarstvu robstvo kmetov popolnem odpravil in si s tem v srcu vsacega človekoljuba hvaležen spomin postavil za vse prihodnje čase. Al tega sicer velicega vladarja navdajala je tudi današnjim časom ne več primerna misel, namreč ta, da bi vse narode svojega cesarstva ponemčil. Zato — tako piše tukajšnji tednik „Reform“ — in samo zato pripravljajo spominu njegovemu nemški liberalci svečanost, da demonstrirajo za potrebo germanizacije vseh narodov v Avstriji. Gledé na navedeno demonstracijo piše „Reform“ tako le: „Spomin na cesarja Jožefa II. živi v srcu vseh avstrijskih narodov in nikakor ni privilegij nemške ustavoverske stranke. Da bi rajnki cesar danes živel, gotovo ne bi Herbsta, Koppa, Sturma in Russa počastil s svojim zaupanjem, da bi demonstrirali za njegov spomin. Konservativni Nemci in slovanski narodi visoko častijo spomin cesarja Jožefa II., a dandanes živimo pod žezlom vladarja, ki je postave o narodni ravnopravnosti vseh avstrijskih narodov potrdil in ki pri vsaki priliki razodeva preblago svojo voljo, da noben narod ne sme škode trpeti o narodnih in političnih pravicah. In to dobro moramo višje ceniti, nego oni kratki čas avstrijske zgodovine, ko so se izvršile velike reforme v duhu človečanstva, a vršile tudi pomote v narodnem in političnem oziru, katere je preblagi vladar tudi spoznal na svoji smrtni postelji.“

Iz Tirolskega. — V nedeljo, ravno ko so ljudje v cerkvi bili in pridigo poslušali, je v mesticu Rumu bil hud potres; omet (frajh) je padal z zidovja. Vse je prestrašeno bežalo. Tudi v Hallu in Tauru se je zemlja zibala.

Iz Zagreba. — „Obzor“ od 16. dne t. m. poroča, da se je minulo noč čulo 5 manjih potresov, al vsak z daljšim mrmljanjem podzemeljskim. Strah zopet velik, kar je moglo, je bežalo z mesta, na kolodvoru bilo je gotovo 1000 ljudi; drugi leže pod prostim nebom na klopih, mnogi na goli zemlji. — Brž o prvem hipu poslala cesar in cesarica 10.000 gold. nesrečnim na pomoč. Tudi od družih strani dotekajo milodari.

Žitna cena

v Ljubljani 13. novembra 1880.

Hektoliter: pšenice domače 9 gold. 59 kr. — banaška 10 gold. 75 kr. — turšice 6 gold. 40 kr. — soršice 8 gold. 50 kr. — rži 6 gold. 66 kr. — ječmena 4 gold. 39 kr. — prosa 4 gold. 87 kr. — ajde 5 gold. 36 kr. — ovsa 3 gold. 5 kr. — Krompir 2 gold. 50 kr. 100 kilogramov.